

VERTEC.

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 7.

V Ljubljani 1. julija 1872.

Leto II.

Pri zibeli.

(Pesem kraljice Viktorije; poslovenila Lujiza Pesjakova.)

Rahlo zrak pihljaj večerni,
Mir objemi, morje te!
Ker na svilnej mu blazini
Zdaj počiva moje vse.
Sladko dete, pri zibeli
Od kraljice več ne vém,
V serci svojem samo čutim.
Da tù mati bití smém.

Kaj so Indije zakladi
Protí tebi, ljubček moj!
Kaj ponosna mi je krona,
Ko primerjam jo s teboj!
Sladko dete pri zibeli
Od kraljice več ne vém,
V serci svojem samo čutim,
Da tù mati bití smém.

Ni britanska leoparda,
Ni prestola vse zlató,
Te ne bodo varovali,
Če ne čuva te nebó.

Pošlji, pošlji, Bog visoki
Angeljev mi svojih bran,
Da nad angelcem bedeli,
Skerbno bodo noč in dan.

Kedar molim nisem žena
Jaz kraljevskega rodú,
Le sopruga sem in mati,
Ki vzdihujem iz prahú:

Pošlji, pošlji, Bog visoki,
Angeljev mi svojih bran,
Da nad angelcem bedeli
Skerbno bodo noč in dan.

Biserni grad.

(Spisal Lj. T.)

Na visokem hribu, v krasnej okolici neke tuje zemlje, je stal pred več leti lep grad z visokimi stolpi, kateri so v starem času pomenjali veliko grajščino. Spodej pod grajščino je šumljal majhen pa bister studenec, v katerem je trudni popotnik večkrat hladno kapljico našel, okoli in okoli se je razprostiral zeleni gaj, in skoz sredo gaja je peljala cesta v bližnje glavno mesto omenjene tuje zemlje. — Po cesti so skorej neprenehoma derdrali vozovi, pokali biči in slišalo se je šklopotanje potniških palic, katere so čversto sim in tam v kak kamen vdarile. Se vé, cesta je peljala v glavno mesto cele dežele, a v glavno mesto, bodi si kjerkoli, potuje ljudstvo po dnevi in po noči.

Koj pri cesti je stala hišica s slamnato streho. Tik vrat je visela